

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jaromíra Sklenáře v právní věci žalobkyně: **B. N. G.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.9. 2011, č.j.: OAM-268/LE-LE05-NV-2011,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým jí nebyl povolen vstup na území podle ust. § 73 odst. 4 písm. c) zák.č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu). Dále bylo rozhodnuto, že podání žaloby nemá v souladu s § 73 odst. 5 zákona o azylu odkladný účinek.

Žalobkyně v podané žalobě namítala nesprávnou aplikaci ust. § 73 odst. 4 zákona o azylu, dále chybnou aplikaci ust. § 3, § 68 zák.č. 500/2004 Sb. správní řád (dále jen správní řád), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný s ohledem na konkrétní okolnosti případu ve smyslu § 2 odst. 1 a 4 správního řádu, a dále tvrdila, že odůvodnění neobsahuje předepsané zákonné náležitosti. Žalobkyně dále namítala porušení ust. § 2 odst. 1 a 4 správního řádu s tím, že byla překročena

mez správního uvážení a přijaté opatření neodpovídá okolnostem daného případu, to vše ve vazbě na čl. 31 odst. 1, 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (dále jen Úmluva o uprchlících) a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen Úmluva), neboť omezení, uplatněné pro pohyb a osobní svobodu žalobkyně, není nezbytné. Žalobkyně nesouhlasila se závěrem žalovaného o tom, že by mohla představovat nebezpečí ohrožení veřejného pořádku, neboť nedisponuje potřebným vízem, když vízum, vydané jí zastupitelským úřadem ČR v Rijádu, bylo zneplatněno příslušnými orgány Belgie, že žádost o toto vízum byla pouze účelová s cílem využít jej k cestě do jiného státu schengenského prostoru – Belgie, a že následným podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR se pouze snažila zneužít azylovou proceduru k tomu, aby z území ČR mohla následně pokračovat do jiné země schengenského prostoru. K tomu žalobkyně uvedla, že požádala o azyl v Belgii, k tomu zmínila Nařízení rady (ES) 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (dále jen nařízení) a tvrdila, že účelem nařízení je rozprostřít v rámci EU žadatele o udělení mezinárodní ochrany tak, aby některé z členských zemí nebyly zavaleny žádostmi a jiné nikoliv, a také „úplné zajištění práva na azyl“, zaručené listinou základních práv EU. Vzhledem k tomu, že měla vízum vydané do České republiky, je k posouzení žádosti odpovědná ČR, kam byla žalobkyně na základě Dublinského řízení předána. Předávánému tak není dána možnost, aby se dopravil dobrovolně, žalovanému tedy nemohlo být objektivně známo, zda předání žalobkyně do ČR bylo skutečně proti její vůli a neměl tedy na základě čeho shrnout, že byla žalobkyně z Belgie předána nedobrovolně. Belgie nebyla pro žalobkyni cílovou zemí, pokud získá azyl v ČR, chce žít v ČR. Využila pouze svého práva požádat o mezinárodní ochranu (dále též o azyl) a požádala o ni v první možné zemi, tedy v Belgii. Nebyla povinna žádat pouze či první Českou republiku. Vzhledem k tomu nemohl žalovaný dospět k závěru, že žalobkyně se snaží azylovou proceduru zneužít k následné cestě do jiného státu Schengenu.

Ani skutečnost, že žalobkyně nevlastní platné vízum či povolení k pobytu není přesvědčivý argument pro nepovolení vstupu, pokud správní orgán nedisponuje dalšími důkazy, že by osoba mohla představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v ČR. Pro návrat žadatele o azyl uskutečňovaný v rámci Dublinského řízení není vízum ke vstupu třeba. Pro ČR sice povinnost vstupu s vízem stanoví § 5 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR (dále jen zákon o pobytu cizinců) ve spojení s nařízením evropského parlamentu a rady (ES) č. 562/2006, nicméně § 5 odst. 4 zákona o pobytu cizinců jasně říká, že splnění podmínek stanovených kodexem se nevztahuje na cizince, který je předáván podle přímo použitelného předpisu evropských společenství.

Podle žalobkyně tedy žalovaný zcela překročil meze dané zákonem, když na základě nepodložených spekulací uzavřel, že žalobkyně je nebezpečím pro veřejný pořádek. Ze strany správního orgánu jde pouze o generální prevenční opatření, protože z chování žalobkyně nelze dospět k závěru, že se pokusí zneužít azylovou proceduru a že tedy může být ohrožení veřejného pořádku. Tento výklad podporuje i ustanovení směrnice evropského parlamentu a rady 2004/38/ES kapitola VI, čl. 26 odst. 2, dle kterého mj. odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisí s generální prevencí, nejsou přípustná.

Žalobkyně rovněž upozorňovala na skutečnost, že pobyt v přijímacím středisku na letišti je považován za zbavení svobody evropským soudem pro lidská práva. K tomu poukázala na konkrétní soudní případ. Držení v tomto středisku tak spadá pod čl. 5 Úmluvy. Prostory uzavřeného přijímacího střediska letiště Ruzyně jsou opatřeny mřížemi, cizincům jsou zde znemožněny vycházky či opuštění střediska, nemají přístup k informacím z vnějšího světa, proto nemohou být takové podmínky zadržování považovány za vyhovující.

Žalobkyně žádala, aby soud rozhodl bez nařízení ústního jednání a navrhla, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí, popřel oprávněnost žalobních námitek, odkázal na obsah správního spisu a důvody svého rozhodnutí s tím, že je z nich zřejmé, že vstup žalobkyně na území ČR představuje ohrožení veřejného pořádku ve smyslu § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu a tato nesplňuje podmínky pro vstup na území ČR, tedy potažmo ani do schengenského prostoru, když nedisponuje potřebným vízem či povolením k pobytu. Žalobkyně byla do ČR převzata v rámci dublinského nařízení. Tato skutečnost pro ni neznamena jiné postavení než mají ostatní žadatelé, kteří učiní prohlášení o mezinárodní ochraně v tranzitním prostoru mezinárodního letiště. Žalovaný tedy postupoval v souladu se zákonem, když po převzetí žalobkyně na základě dublinského řízení rozhodl o otázce jejího vstupu na území dle § 73 odst. 4 věta poslední zákona o azylu stejně jako u ostatních žadatelů, kteří učiní prohlášení o mezinárodní ochraně v tranzitním prostoru mezinárodního letiště. K tomu žalovaný poukázal například na rozsudek Městského soudu v Praze ve věci sp.zn. 5Ca 64/2009. Žalovaný měl zato, že neporušil žádné ustanovení zákona o azylu, zákona o pobytu cizinců, správního řádu nebo konkrétního článku Úmluvy či Úmluvy o uprchlících, nedomníval se, že by napadené rozhodnutí bylo nezákonné nebo že by žalobkyně byla krácena na svých právech. Podotkl, že lhůta čtyř týdnů ode dne prohlášení o úmyslu žádat o mezinárodní ochranu a povinnost rozhodnout ve věci žalobkyně uplyne dne 12.10. 2011. Nařízení ústního jednání nepožadoval, žádal aby soud žalobu zamítl.

Soud rozhodoval o věci bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci takový postup ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s. akceptovali.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu v rozhodném znění Ministerstvo o žádosti o udělení mezinárodní ochrany vydá rozhodnutí nejpozději do 4 týdnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem. Nerozhodne-li ministerstvo v uvedené lhůtě, umožní cizinci vstup na území bez rozhodnutí a dopraví jej do azylového zařízení na území. Do pěti dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem ministerstvo rozhodne, zda cizinci povolí vstup na území. Vstup na území nepovolí cizinci, u něhož se lze důvodně domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu, veřejné zdraví či veřejný pořádek.

Podle ust. § 73 odst. 9, 10 téhož zákona doba pobytu cizince v přijímacím středisku na mezinárodním letišti nesmí být delší než 120 dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem. Nerozhodne-li soud o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany v této lhůtě, umožní ministerstvo cizinci vstup na území bez rozhodnutí a dopraví jej do azylového zařízení na území. Uvedená lhůta může být prodloužena jen z důvodu vycestování cizince podle odstavce 8 (odst. 9). Ministerstvo poučí cizince při přijetí do přijímacího střediska na letišti o skutečnosti, že podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany mu nevzniká právo na vstup na území a pokud trvá na podání žádosti o udělení

mezinárodní ochrany, bude povinen, nerozhodne-li ministerstvo jinak, po dobu řízení o jeho žádosti, nejdéle však po dobu 120 dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně, setrvat v přijímacím středisku na mezinárodním letišti. Současně ministerstvo cizince poučí o právu proti rozhodnutí o nevpuštění na území podat žalobu a případně požádat podle odstavce 6 o povolení vstupu na území (odst. 10).

Podle ust. § 1 a) téhož zákona zákon upravuje podmínky vstupu a pobytu cizince, který projeví úmysl požádat Českou republiku o mezinárodní ochranu formou azylu nebo doplňkové ochrany na území České republiky (dále jen "území"), a pobyt azyllanta nebo osoby požívající doplňkové ochrany na území.

Podle ust. § 5 odst. 1 a 4 zákona o pobytu cizinců podmínky vstupu na území a provádění hraniční kontroly stanoví přímo použitelný právní předpis Evropských společenství (odst. 1). Splnění podmínek podle odstavce 1 a odstavce 2 písm. a) se nevztahuje na cizince, který je a) přebírán od orgánu cizího státu podle zvláštního zákona, b) přes území provážen (§ 152), nebo c) na území předáván podle mezinárodní smlouvy nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství.

- Podle ust. § 2 a zákona o pobytu cizinců tento zákon se nevztahuje na cizince, který
- a) požádal Českou republiku o mezinárodní ochranu formou azylu nebo doplňkové ochrany, a azyllanta nebo osobu požívající doplňkové ochrany, pokud tento zákon nebo zvláštní právní předpis nestanoví jinak, b) pobývá na území na základě zvláštního právního předpisu upravujícího přechodný pobyt cizích ozbrojených sil na území, c) požádal Českou republiku o udělení oprávnění k pobytu za účelem poskytnutí dočasné ochrany na území, a cizince, který pobývá na území na základě uděleného oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany, pokud tento zákon nebo zvláštní právní předpis nestanoví jinak.

Podle ust. § 2 odst. 1, 4 správního řádu správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (dále jen "právní předpisy"). Kde se v tomto zákoně mluví o zákoně, rozumí se tím též mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu (odst. 1). Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly (odst. 4).

Podle ust. § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle ust. § 68 téhož zákona rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení. V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich

hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Odůvodnění rozhodnutí není třeba, jestliže správní orgán prvního stupně všem účastníkům v plném rozsahu vyhoví. V poučení se uvede, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je možno tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává. Pokud odvolání nemá odkladný účinek, musí být tato skutečnost v poučení uvedena.

Žalobkyně v podané žalobě předně namítala chybnou aplikaci ustanovení § 73 odst. 4 zákona o azylu žalovaným ve spojení s § 3, § 68 a § 2 odst. 1 a 4 správního řádu, jakož i článkem 31 odst. 1, 2 Úmluvy o uprchlících a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy s tím, že u ní nebyly splněny skutkové okolnosti pro závěr, že by mohla představovat nebezpečí pro veřejný pořádek ČR. Tvrdila, že nebyl zjištěn skutkový stav věci, tak aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, že odůvodnění neobsahuje předepsané zákonné náležitosti, namítala, že ze strany žalovaného jde o generální prevenční opatření, které je ovšem směrnici evropského parlamentu a rady 2004/38/ES zapovězeno a konstatovala, že podmínky přijímacího střediska na letišti Ruzyně nejsou vyhovující ve smyslu čl. 5 Úmluvy.

Soud tyto žalobní námitky nepovažuje za důvodné. Je tomu tak proto, že z obsahu spisového materiálu a žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalobkyně opustila zemi svého původu (Eritrea) tranzitem přes Saudskou Arábii a Maroko a přicestovala 19.8. 2011 do Bruselu v Belgii. Zemi původu opustila kvůli špatné situaci v zemi, kde je z tohoto důvodu neznámý její manžel a kde zanechala dvě nezletilé děti. V Bruselu se zdržovala v tranzitním prostoru do 20.8. 2011. Od 20.8. 2011 do 14.9. 2011 byla v Bruselu v zařízení pro zajištění cizinců. Důvodem k odcestování ze země původu byla skutečnost, že chce pomoci svým dětem a vydělat peníze. Na území ČR vstoupila po dublinském řízení dne 14.9. 2011 letadlem z Belgie. Sdělila, že v České republice chce studovat a vydělávat peníze, aby je mohla posílat svým dětem. Česká republika je jejím cílovým státem, je zde poprvé. O mezinárodní ochranu žádala v Belgii, poté však byla převezena do ČR (žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná dne 27.9. 2011 u Ministerstva vnitra pod č.j. OAM-295/LE-LE18-2011). Dne 27.9. 2011 tak bylo zahájeno řízení o mezinárodní ochraně žalobkyně. Dne 16.9. 2011 žalovaný rozhodl podle § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu o nepovolení vstupu žalobkyně na území ČR, neboť dospěl k závěru, že se lze důvodně domnívat, že by mohla představovat nebezpečí pro veřejný pořádek ČR. Podle žalovaného žalobkyně nesplňuje podmínky pro vstup na území ČR ani do schengenského prostoru neboť nedisponuje potřebným vízem či povolením k pobytu, které by ji k tomuto vstupu opravňovaly. Vízum ČR typu C (viz. evidenční karta žadatele L009049), vydané žalobkyni zastupitelským úřadem ČR v Rijádu, bylo zneplatněno příslušnými orgány Belgie. Česká republika ani nebyla cílovým státem žalobkyně, která na její území vůbec necestovala a zmíněné vízum využila k cestě do jiného státu schengenského prostoru, konkrétně do Belgie. Podle žalovaného je tak zřejmé, že žádost žalobkyně o vízum ČR byla pouze účelová s cílem využít ji k cestě do jiného státu Schengenu. Do ČR byla žalobkyně z Belgie předána nedobrovolně na základě nařízení Rady ES č. 343/2003. Cíl tohoto nařízení vyplývá z kapitoly I čl. 1, tj., že toto nařízení stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země některé z členských států. Podle článku 9 bod II, pokud žadatel o azyl je držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o azyl příslušný členský stát, který toto vízum udělil. Dále kapitola V čl. 16 bod 1 písm. a) uvádí, že členský stát příslušný k posouzení žádosti o azyl podle tohoto nařízení je povinen převzít za podmínek stanovených v čl. 17-19 žadatele o azyl, který podal žádost v jiném členském státě. Podle čl. 19 bod 3 se přemístění žadatele z členského státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, do příslušného členského státu,

provádí po konzultaci dotyčných členských států v souladu s vnitrostátním právem prvního členského státu, jakmile je to z praktického hlediska možné, avšak nejpozději 6 měsíců po přijetí žádosti o převzetí nebo rozhodnutí o oprávněném prostředku nebo přezkumu, pokud má odkladný účinek. Dále žalovaný poukázal na výklad pojmu veřejný pořádek, tak, jak jej učinil Nejvyšší správní soud (dále jen NSS) v rozsudku 2As 14/2009, podle nějž už samotná neexistence právního titulu ke vstupu na území ČR, tedy absence platného povolení k pobytu či víza, může být důvodem k vydání rozhodnutí o nepovolení vstupu. Současně v tomto rozsudku NSS dospěl k závěru, že pokud by žadatel po vstupu na území ČR pokračoval do dalších zemí schengenského prostoru, je úvaha o nebezpečnosti pro veřejný pořádek důvodná. Žalovaný byl na základě skutkových okolností u žalobkyně přesvědčen, že podáním žádosti o mezinárodní ochranu v ČR se žalobkyně pouze pokouší zneužít azylovou proceduru k tomu, aby mohla vstoupit na území ČR a odtud následně neoprávněně pokračovat do jiné země schengenského prostoru, což se neslučuje jednak s účelem řízení o azyl a zároveň zakládá důvodnou domněnku ve smyslu § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu. Není tak pochyb o tom, že by žalobkyně mohla představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v ČR, případně i u ostatních států EU. Žalovaný dále zdůraznil, že cizinci, převzatí na základě dublinského řízení, nemají jiné postavení než ostatní žadatelé, kteří učinili prohlášení o mezinárodní ochraně v tranzitním prostoru. K tomu poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ve věci 5Ca 64/2009. Konečně žalovaný uvedl, že žalobkyně není zranitelnou osobou ve smyslu § 73 odst. 7 a uzavřel, že shledal naplnění podmínek shora citovaného § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu a její vstup na území ČR z uvedených důvodů nepovolil.

Na základě shora uvedeného skutkového stavu a důvodů, které žalovaného vedly k nepovolení vstupu žalobkyně na území ČR, soud dospěl k závěru, že žalovaný neporušil ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, neboť skutkový stav zjistil způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je potřebný pro rozhodnutí v dané věci. Ze shora uvedeného totiž vyplynulo, že žalobkyně opustila svou vlast z ekonomických důvodů, aby zajistila lepší život své rodině, které hodlala posílat vydělané finanční prostředky. Žalobkyně si pro uskutečnění svého cíle opatřila na zastupitelském úřadu ČR v Rijádu vízum pro pobyt na území České republiky. Do České republiky však necestovala, ačkoliv měla oprávnění k pobytu na jejím území, ale odcestovala do Belgie, tedy jiného státu schengenského prostoru, kde posléze požádala o azyl. Příslušné orgány Belgie pak postupovaly podle shora zmíněného nařízení Rady ES v rámci dublinského řízení a předaly žalobkyni členskému státu, který jí udělil vízum, tedy České republice, která byla povinna žalobkyni převzít. Dublinské řízení, resp. převzetí cizince z jednoho členského státu do druhého, se děje bez ohledu na to, zda cizinec chce či nechce zůstat v prvním členském státu, kde žádá o azyl, v případě žalobkyně tedy nedobrovolně, neboť žalobkyně si, přesto, že měla vízum k pobytu na území ČR, zvolila jako cílovou zemi Belgii, kde také požádala o mezinárodní ochranu. Pokud po převzetí žalobkyně Českou republikou žalobkyně znovu podala žádost o mezinárodní ochranu (dne 27.9. 2011), je z uvedených skutkových okolností nade vší pochybnost zřejmé, že tak učinila účelově s cílem legalizovat svůj pobyt na území ČR alespoň po dobu, kdy bude o její žádosti rozhodováno. Podle stanoviska soudu skutkový stav, který žalovaný zjistil, a o němž nejsou důvodné pochybnosti, žalovaný správně vyhodnotil, jeho úvaha je logická a na podkladě takto úplně zjištěného skutkového stavu žalovaný učinil právní závěr, který je v souladu se zákonem. Žalovaný totiž právem hodnotil skutkové okolnosti, které zjistil, jako okolnosti, **u kterých se lze důvodně domnívat**, že by na straně žalobkyně mohly představovat nebezpečí pro veřejný pořádek ČR. Tím je v projednávané věci jednání žalobkyně, která, ač měla platné vízum pro území členského státu Evropské unie (ČR), který je součástí schengenského prostoru, zvolila jako cílovou zemi jiný členský stát Schengenu (Belgie) a zde požádala o azyl. Teprve poté, kdy byla v rámci dublinského řízení předána do České republiky, požádala o mezinárodní ochranu na jejím

území. Zde nelze přehlédnout, že žalobkyně mohla ihned poté, kdy opustila zemi svého původu, zvolit jako cílovou zemi ČR, neboť na její území měla vydané vízum a zde po přicestování učinit prohlášení o mezinárodní ochraně. Na území ČR se však žalobkyně dostala až poté, kdy jí bylo belgickými správními orgány vízum, udělené zastupitelským úřadem ČR v Rijádu, zneplatněno. Do ČR poté byla předána po dublinském řízení bez platného víza či jiného povolení k pobytu. Následné podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR pak nelze vykládat jinak, než jako zneužití azylové procedury. Závěr žalovaného o tom, že žalobkyně představuje nebezpečí pro veřejný pořádek České republiky proto nevybočil z mezí správního uvážení, kdy žalovaný při výkladu, resp. interpretaci neurčitého právního pojmu „veřejný pořádek“ vyšel z rozsudku NSS ve věci sp.zn. 2As 14/2009, přičemž závěry, vyplývající z tohoto rozsudku právem aplikoval v projednávané věci a svůj výklad neurčitého právního pojmu stanoviskem NSS podpořil. Zdejší soud tak dospěl k závěru, že u žalovaného nedošlo ke zneužití správního uvážení a překročení jeho mezí, když na základě zjištěných skutečností žalobkyni vstup na území ČR nepovolil. Otázkou správního uvážení se zabýval rozšířený senát NSS ve věci sp.zn. 6A 25/2002. Žalovaný kritériím, které rozšířený senát pro posouzení správního uvážení vymezil, dostál. K tomu soud zdůrazňuje, že pro závěr o tom, že žalobkyni nebude povolen vstup na území ČR z důvodu hrozby veřejného pořádku, postačí, že existují skutkové okolnosti, o kterých se „**lze důvodně domnívat**“, že tento stav navodí. Tak tomu bylo i v projednávané věci žalobkyně a soud ve shodě se žalovaným má za to, že zjištěný skutkový stav plně nasvědčuje tomu, že se u žalobkyně lze důvodně domnívat, že by mohla představovat nebezpečí pro veřejný pořádek ČR pro jednání, které bylo shora popsáno. Postup žalovaného soud nepovažuje za generální provenční opatření, které je ve smyslu shora citované směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES zapovězeno, neboť žalovaný vyšel z konkrétních okolností, které hodnotil a ze kterých učinil skutkové a právní závěry, které jsou v souladu se zákonem. Nejednalo se tedy o generální prevenci, neboť žalovaný posoudil osobní chování žalobkyně a zjistil skutečnou, aktuální a dostatečnou ohroženost základního zájmu společnosti, jímž je zájem na veřejném pořádku. Soud zároveň neshledal žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jak žalobkyně tvrdí, neboť výroková část jeho odůvodnění odpovídá zákonnému znění ust. § 68 správního řádu.

Žalobkyně rovněž tvrdila porušení čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy s tím, že podmínky v přijímacím středisku na letišti Ruzyně nelze považovat za vyhovující, neboť prostory jsou opatřeny mřížemi, cizincům jsou znemožněny vycházky či opuštění střediska a nemají informace z vnějšího světa. Soud ani tuto žalobní námitku nepovažuje za důvodnou. K tomu soud poukazuje na shora citované znění ustanovení § 73 odst. 9, 10 zákona o azylu, systematiku úpravy řízení v přijímacím středisku na mezinárodním letišti zakotvenou v ust. § 73, čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy z nichž vyplývá, že každý má právo na svobodu a osobní bezpečnost, tedy nikdo nesmí být zbaven svobody kromě následujících případů, pokud se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem: zákon o zatčení nebo jiné zbavení osobní svobody osoby, aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu na území nebo osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání. Z uvedeného je patrné, že omezení uplatňovaná při pobytu v prostorách přijímacího střediska letiště Praha-Ruzyně, které žalobkyně popsala v žalobě, tedy že se jedná o prostor opatřený mřížemi, že jsou cizincům znemožněny vycházky či opuštění střediska a že nemají přístup k informacím z vnějšího světa, jsou podle stanoviska soudu nezbytná a namítané ustanovení čl. 5 úmluvy nijak neporušují. Soud k tomu zdůrazňuje shora citované ustanovení § 73 odst. 9, 10 zákona o azylu, ze kterého vyplývají lhůty stanovené ve dnech a jejichž marné uplynutí má za následek umožnění vstupu cizinci na území bez rozhodnutí, jakož i procesní práva cizince po dobu jeho pobytu v přijímacím středisku letiště, která musí být dodržena. Soud ani tuto námitku proto nepovažoval za opodstatněnou.

Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobkyní tvrzená porušení právních předpisů ani shora citovaných Úmluv a žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, žalovanému správnímu orgánu, který měl ve věci úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **I z e** podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ust. § 102 a násl. s.ř.s. u Městského soudu v Praze ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 20. října 2011

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková